

V tomto zápise s námi můžete projet opět trochu Jihoafrické republiky a jeden její největší park

V tomto díle vám opět přineseme něco nového, všichni dobře víte, že Tereška je velice nadaná malířka, proto Vás budou moc těšit i její práce, i když pouze její ofotografované práce. Snad potěší i milou paní Lhotákovou :o)

(žirafa)

21.7. úterý

Ráno nás probudily tři stupně pana Celsia a my se zmrzlí vydali na 200km dlouhou cestu do Gaborone, hlavního města Botswany s 250 tisíci lidmy. Cesta dost monotónní, placka, zeleno, ploty.

Samotné Gaborone nás ohromilo svou moderností, s mnoho zelení, parky, čistotou, množstvím moderních budov, nenaplácáností a vzdušností, odvážnou architekturou, udržovaností skoro jsme měli dojem že jsme v evropském městě, tedy až na ty přeplněné minibusy kde na deseti sedadlech bylo pětadvacet pasažérů. Až na černošky co nosí nákupní tašky na hlavách a celou řadu jen drobných detailů.

Z nějakého ale důvodu bylo vše zavřené, svátek či někdo říkal že volby, nevíme, takže jsme ani nevyměnili peníze, ani nenakoupili co nám dochází. Jen jsme si stačili vychutnat nevelké a přeci velké hlavní město, bez ruchu zácpy a shonu a pokračovali jsme dál k hranicím s Jižní Afrikou. Na hranicích proběhlo vše hladce, když nebudu zbytečně rozebírat že jsem si na Botswanské straně hraničního přechodu musel hrát na zaseknutou usměvavou desku, tedy deset minut jsem trval na svém, trpělivě a s úsměvem jsem opakoval co chci, fronta za mnou se zvětšovala a po dlouhém desetimínutovém trvání na svém se nám to povedlo. Na JARské straně opět trochu zmatky z našich více pasů, navíc já jsme vízum nepotřeboval a Terka se stejnou národností prý ano, no nasmáli jsme se tomu a nakonec oni taky.

Důvod proč jsme přijeli do JARu ještě jednou byl pořídit si nové pneumatiky, vyřídit si potřebná víza na naše další putování, doladit Jahůdku, navštívit pár Čechů na které jsme dostali kontakt a vyrazit do Zimbabwe.

Kempeovali jsme již 100km před Pretorií v Rustenburgu. Skočili jsme si hned do sousední pravé čínské restaurace. Na auto jsem z restaurace viděl, ale pouze z jedné strany, ale měl sem opravdu špatný pocit, v průběhu objednání a jedění sem to nevydržel a několikrát šel auto překontrolovat, dozamkl sem dalších pět zámků co jsme nainstalovali proti vykradení a tím maximalně Jahůdku zabezpečil.

Po výtečné nudlové večeři jsme si sedli do auta a psali jsme deníčky když na okénko zaklepal nějaký běloch. Povídal nám že je to tu hrozně nebezpečné, že jestli tady chceme spát měli bychom raději přeparkovat pár metrů pod

lampu atd. Byl celej rozklepanej, vynervovanej, skoro před sesypáním. Parkoval se svým Golfem asi dvacet metrů od nás, právě pod lampou. V autě seděla postarší paní s rudýma očima a s výrazem plným strachu a zoufalství. Běloch nám pak emotivně vyprávěl že před necelou čtvrt hodinou, co my jsme byli na nudlích a on byl v jiném obchodě, přišel k jeho autu nějaký mladík, černochoch, otevřel dveře, vyhodil jeho manželku z auta na zem a vytrhl jí z rukou kabelku, jí zůstaly v ruce pouze uši co se utrhlly jak pevně kabelku držela. V kabelce byly mobily, doklady, peníze, kreditky, prostě vše důležité. Chtěli přespat na benzínce a počkat do druhého dne a nějak vyřešit jak sehnat trochu nafty aby dojeli domů, dali jsme jim velice rádi peníze aby mohli dotankovat a jet domů.

Tuto noc jsme né příliš klidně spali, ale nic se nestalo.

(na levé straně: „africká maminka“ na pravé „evropská maminka“)

22.7. středa

Po harmonickém a meditativním ránu jsme vyjeli do Pretorie. Přivítal nás ruch velkoměsta, zima, shon, spěch, stres, nervozita, prostě všechny ty drobnůstky které dělají velkoměsto velkoměstem. Jako první jsme navštívili Namibijskou ambasadu. Zdlouhavým postupem, kdy musíme peníze zaplatit přímo v bance a ne na ambasádě, jsme přinesli doklad o zaplacení a pro víza si prý můžeme přijít zítra. Angolská ambasáda sídlící ve velkolepé vile s nemalou ozbrojenou ochrankou je otevřena pro získání víz pouze v po a ut. Zmrzlí jedeme do námi oblíbeného kempu, v kterém jsme již strávili několik dní a tudíž víme co od něj můžeme čekat.

Jako na potvoru kemp o něco zdražili, ale nevadí, zaplatili jsme dvě noci. V kempu byl páreček dvou šedesátníků ze Zélandu co si do Afriky nechal přivést auto a rozhodli se cestovat v Africe. Paní byla taková ta namalovaná paní s umělými nechty co prý nesnáší kempování v přírodě a drkocání na nerovných silnicích, zato skoro celý průvodce o Africe měla nasoukaný v hlavě a věděla opravdu hodně. Asi dvě hodiny probíhala výměna informací, tedy spíš předávání našich poznatků a informací jim.

Opravdu byla zima, na ohni jsem připravoval oběd a při tom se klepal, nakonec jsme změnili stanovisko, řekli si že si necháme vrátit peníze a najdeme nějaký Bekáč (prý nezaznělo co to je Bekáč, to je ubytovna pro baťůžkáře, tedy jde

o ubytovací zařízení, či o velkou několika pokojovou vilu, kde je několik pokojů, některé jsou dvoupokojové s koupelnou, některé jen dvoupokojové a pak je zde několik pokojů kde je od 4 do 8 postelí, jde o takzvanou nocležárnu, nejlevnější možné ubytování. V domě je pak k dispozici koupelna, nějaká společenská místnost, kuchyň, TV místnost, někdy po objektu ve vzduchu lítá zdarma WiFina s internetem a tak, my se ubytováváme v těch Bekáčích které umožňjí kempovat, či respektivě, kde můžeme bezpečně a dobře zaparkovat Jahůdku a spát v ní a používat veškerý komfort co nabízí, cena je v tomto případě nejvýhodnější). Tedy nechali jsme si vrátit peníze a zima a touha po teplu nás zahнала do Blue Chili Bekáče který bych později charakterizoval, nepořádkem, zmatkem, špínou, křikem, nadáváním atd. Zima byla i vevnitř, obalili jsme naše těla pomyslnou energii aby nás ochránila před atakováním toho všeho a s úsměvem pak pozorovali ty rozčilující se a hádající se majitelé Bekáče, stresující personál a tak

(nosorožec černý)

23.7. čtvrtek

Se slepicema jsme vstávali a hrr na Namibijskou ambasádu vyzvednout víza, vše šlo hladce. Dnes by jsme rádi našli jiné ubytování a začali vyřizovat některé z pěti šesti dalších ambasád.

Po několika stovkách metru jsme zajeli do pneuservisu, zeptat se na pneu, pneu které jsme chtěli a které máme na autě již nevyrábějí a to že před měsícem ještě v JARu bylo pár kousků, tak teď není ani kus, ochotný a objetavý šef prodejny strávil dvacet minut telefonováním po všech možných dodavatelích či konkurenčních obchodech, upřímně nám chtěl pomoci, byl to totiž skrytý dobrodruh a své sympatie k nám nám patřičně dával najevo :o). Pneumatiky prostě nejsou. Rozhodujeme se že na nich dojedeme po menších úpravách aby vydrželi, zpět domů. V pneuservice se koukají na drhnoucí vejfuk, který už nebyl drhnoucí ale rozpůlený, zavařili ho a celý zpevnili za půl hodky za symbolických sto Kč a pokračovali jsme

Na ambasádě s námi paní nejprve nebyla trpělivá až po několikátém pokusu se tedy zasmála a začla s námi mluvit opravdu opravdu pomalu abychom jí rozuměli, vyplnili jsme formuláře a opět jeli zaplatit peníze do banky. Víza budou zítra bez problémů. Zaplatili jsme tedy v bance poplatek a jeli na ambasádu republiky Kongo, před vstupem opět zrealizovali malý rituálek na podporu úspěšnosti celé akce.

Na Konžské ambasádě byl zádrhel v tom že nemáme v pase do kterého chceme víza, vstupní víza JARu, pochopitelně prohlášení že jsou v druhých pasech bylo nedostačující, bereme tedy formulář a soupis toho co všechno potřebujeme k vízu.

Hledání a zkoušení Logde Bekáče v jednom, celé ubytovací zařízení je „roztahané“ ve čtyřech domech na jedné ulici. To nám ale nevadí, parkujem u jednoho z domů a ve společné kuchyni se zahříváme a připravujeme něco dobrého k snětku.

Večer sms od sestry, voláme si, na mexikáno spadl topol, dva, servírka proražená lebka, ale stabilizovaná, budova malonko pošramocená ale nespadla, předzahrádka trochu slisovaná.

(snad by měli být k vidění i další fotky na mexikano.cz)

Pak volá domů Terka jestli se unich doma nic nestalo a prý se Terky tatík potkal s jejich lítajícím skleníkem který mu bez upozornění pořezal ruku, takže šití.

24.7. pátek

Po omeletě další úkolový den. Shánění dalšího komponentu na ztužení pružin. Překvapivě ambasáda demokratického Konga do víza napsala dle itirenáře datum vstupu a výstupu. Na ambasádě Konga vše ok, vízum bude po neděli a nevadí že do Konga vstoupíme za čtyři měsíce. Pár hodin na netu a sosání info, večer dopisování deníků a ohřívání se u krbu ve vedlejším domě. Celý den nepříjemná a pro nás už neznámá zima.

(Afrika, matka vod)

25.7. sobota a 26.7. neděle

Víkend relaxační, polehávání na zahradě, psaní deníků, internet návštěva prádelny, telefonování z domovem, babča má

26.7. svátek a narozeniny v jednom- moc gratulujem

(Bůvol a ucho žirafy)

27.7. pondělí

Ráno jsme vyjeli na Angolskou ambasádu. Díky blížícímu se MS ve fotbale se všechny silnice, rozšiřují, předělávají, takže totální chaos a zmatek. Na ambasadě opravdu velká fronta. Nejprve úředník paličatě trvá na tom že musíme mít zvací dopis od někoho z Angoly, že je to pravidlo, pak nějak pochopí že chceme jen Angolou projet, tak se tedy domluvíme, že to není problem, problém však je že by jsme Angolu museli navštívit do dvou týdnů od vystavení víza, což nemáme v plánu. Takže pase, zkusíme to v Zambii nebo v Namibii. Na ambasadě jsme potkali milý páreček z Francie, bělovlasý pán před sedmdesátkou a jeho paní kolem šedesáti, opravdu velký obdiv, velký, celou cestu Afrikou absolovali v pro nás ideálním voze s koupelnou, kuchyní a docela pěkným komfortem.

Potom marné hledání Kamerunské ambasády, úspěšné nalezení Gabonské, vízum nám udělají i když tam chceme vstoupit až za 4 měsíce, bude to trvat pět dnů. Vracíme se do Bekáče, věča po ní pokec s vycucaným Andreem. Vypráví nám svůj příběh o jeho rodině o nepohodovém a napjatém životě v JARu. Je smutný, unavený, utrápený. Nabízí nám že zítra se můžeme zastavit u něho doma a přespat tam, bydlí u Joháče, tady musel přespat protože se mu rozbilo auto a neměl náladu domů jezdit taxikem.

28.7. úterý

Ráno odjíždíme z Bekáče do Joháče, recepční nám při tom řekl: „cože? Vy jedete do Johannesburku? To není vůbec pěkné a dobré místo! To je nebezpečné místo, já to musím vědět, ja sem černej!“ my jsme tam ale museli do firmy co nám měla

vylepšit tuhost zadních pér, zadní nápravy a všeho. Firmu jsme dle GPS našli dobře. Vyladování Jahůdky trvalo skoro půl den. Pak jsme se rozhodli že Andrea navštívíme, že jsme mu to slíbili a že se na nás vlastně těší, což potvrdil smskama. Obrovský desetipokojový dům v hogofogo čtvrti. Tři děti, manželka, hlídač, kuchařka, uklízečka, prostě barák plný lidí. Ale byl to dům plný kontrastů, když sem si chtěl umýt jablko z dřezové baterie začala voda tryskat směrem nahoru a né na jablko. Bylo chladno, i venku bylo chladno, v oknech byly škvíry a každý člen rodiny měl vedle sebe při večeři přímotop. Udělali jsme si v jejich kuchyni jídlo, nechtěli jsme obtěžovat, proto jsme odmítli s poděkováním jejich pohostinnost. A večer jsme si povídali, pozorovali jak hlava rodiny Ardei nemá žádnou autoritu a i nejstarší dvanáctileté dítě ho vůbec nebere jako autoritu. Andrei měl svůj svět, byl to programátor, milovník horolezectví a lezení, stěnu měl udělanou i na svém dvoupatrovém domě. Byl to umělec který rád maloval, vytvářel koláže, tiše jsme poslouchali všechna jeho přání, nesplněné sny, jeho zklamání, jeho odpor ale nutnost k materialním statkům kterými musí obklopovat rodinu povídali jsme si až do noci a poté usnuli v pokoji pro hosty.

29.7. středa

Ráno jsme zaspali, v domě už nebyl nikdo, tedy mimo chůvy a nejmenšího klučiny, posnídali jsme a rozvíjeli konverzaci, s Andrejem jsme se rozloučili po telefonu a vyrazili do Lvího parku. První vznešený samec nás opět přivítal trochu nezdvořile

Ale to nás neotráвило, v celé rezervaci bylo asi osmdesát lvů, jenom lvů, spíš to byla taková lví zoo kde se jezdí autem, nebylo to tak vzrušující narazit na lva jako v „opravdovém“ parku, ale to nic nesebralo ze síly osobnosti samotných lvů.

Bylo tu několik „oddělení“ a v každé části byly jiné druhy lvů, asi nej ppo nás byla smečka bílých lvů, ale nechtěli vhodně zapózovat, ani jeden, jen něco, někoho vyhlíželi :o)

Byli jsme upozorněni že často tu lvi prokoušou někomu pneumatiky a vstup je na vlastní nebezpečí a pravda byla že ty velké kočky ty pneumatiky mají za velká kloubíčka s kterými se dá asi hrát, při pomalém projíždění všechny tyhle kočky koukaly jen a jen na kola, v jednu chvíli se rozeběhly, tak sem raději fištl.... V celém komplexu je i v rámci jednoho vstupného, které bylo lehce přes 100kč, byla možnost „omakat si“ malá lvíčata. (v Zambii je podobný park také, vstup je kolem 700kč a chcete-li se projít ze lvem, či se s ním „seznámit“ musíte zaplatit dalších asi sedm stovek). No Terka se pustila do několika minutového mazlení s těma plyšákama, pak jí malý lvíček kousnul do palce, no kdo může říct že ho pokousal lev? :o)

V parku bylo k vidění i Terky oblíbené zvířátko surikata, které se stalo oblíbeným našeho milého Františka, kterého jsme prý nakazili, prodává byt a stěhuje se do Austrálie.

Bylo tam i několik žiraf a Terka neodolala své zvědavosti aby si ověřila jak mají žirafy drsný jazyk, všimněte si na levém snímku nesmělého průzkumného ukazováčku.

Na cestě z parku nás zastavil policista. Trvalo to asi patnáct minut než jsme ze zamračeného, prudcího, pokuty chtivého, otráveného černocho udělali smějící milou postavičku, bylo to jen tak tak, skoro už sem to vzdával.

Zbytek dne nebyl tak úspěšný, tři hodiny jsme hledali obchod jehož sem měl přesnou adresu, ale nebylo to nic platné, pak jsme hledali dvě hodiny vyhlídnuty bekáč před Pretorií, ale taky marně i s celou řadou nasměrování. Tak jsme jeli zpět do našeho oblíbeného, tam měli plno a nevešli jsme se tam. Další doporučený měl taky plno, proto opět jedeme do nečistého Blu chili bekáče, který byl o trochu čistší než poslední. Dovolal sem se Maníkovi co má na severu farmu a chtěli jsme ho navštívit, je na dovolené v rodném Česku :o)

Nej potěšením dne byl krátký ale milý email od Jaroslava Duška.

30.7. čtvrtek

Ráno jsme trochu zaspali, ale na Gabonskou ambasadu jsme dorazili zrovna když jí otvírali. Naše víza udělané ještě nejsou, tak musíme čekat na konzula který nám vízum udělá. Čekali jsme asi hodinu a krátili si čekání sledováním amerického satelitního zpravodajství, kde zrovna odborník z bílého domu povídal o tom jak celá Afrika bez výjimky, potřebuje zoufale pomoc, že v celé Africe je nepředstavitelná chudoba a že by se celý svět měl spojit v pomoci jí. Pak jsme dostali pasy s vízy. Nastoupili jsme do Jahůdky zaparkované na nedalekém parkovišti mezi řadou nových mercedesů, Jaguarů a několika BMW a milionářskou čtvrtí několika patrových vil s čtyřmetrovými elektrickými ploty za

niž je vždy několik ozbrojených strážců domu, jsme vyjížděli z města, kolem luxusních nákupních center a všimli si toho jak „opravdu“ každá země Afriky je zoufale chudá a potřebuje bezpodmínečně pomoci.

Cesta směr Kruger Národní park se po dvěstě kilometrech změnila v kopcovitou, lemovanou lesy, lomy, fabrikami, sem tam farmami. Kempujeme na místě bývalého lomu, plného růžových a zelených kamínků.

My jsme nevěděli: Správce a zakladatel rezervace kdysi pojmenoval rezervaci po bývalém prezidentovi Krugrovi, který byl v té době populární a tudíž i schválení vládou tohoto projektu mělo větší pravděpodobnost. Jinak se sám zakladatel v soukromých dopisech o samotném prezidentovi, po kterém pojmenoval jen s vypočítavostí park vyjádřil jako o člověku který miloval zvířata pouze jako sušené maso (jihoafrická pochoutka kterou tu pojídají všichni=biltong)

31.7. pátek

Noc nebyla příliš vydařená díky absenci večerní meditační půl hodinky. Ráno jsme udělali výstup na nedaleký kopec, který dle našich geologických zkušeností vykazoval známky výskytu vzácných hornin. Na Vrchou a v okolí jsme našli mnoho těžařských šachet, dlouhých několik desítek možná stovek metrů, nechal sem dole v Jahúdcu baterku a byl sem líný ten výstup absolvovat ještě jednou.

Po opět luxusní asfaltce jsme se vydali do Nelspritu, cesta byla plná zatáček a s pětsetimetrovými převýšeními. V informačním centru jsme museli rezervovat kemp v Krugru, jinak by nás tam nepustili, zaparkoval jsem před kanceláří a Terka běžela vše vyřídit. Šel sem pomalu za ní a v tom slyším sičení, najívně sem se koukal do trávy a kolem zda a odkud na mě vylítne had. Nebyl to had, ale šroub. Šroub v našem zadním kole. Tak už je to tady, po 47 tisíci kilometrech cestou po všech příšerných a hrůzných cestách se nám podařilo píchnout pneumatiku na luxusní asfaltce. Skočil jsem za Terkou a jeli jsme rovnou do pneuservisu abych nemusel na ulici vyměňovat kolo, pneu byla ještě dost tvrdá k tomu aby bylo bezpečné jet. V pneuservisu vše opravili, my zaplatili asi 80kč a jeli jsme dořešit rezervaci.

Pak návštěva prodejny s kamínkami a nákup nějakých pěkných kousků, zjištění že všechny ty růžové a zelené kameny kolem auta na našem kempovacím místě jsou jedny z nejdražších v obchodě. Rozhodli jsme se proto se tam vrátit a něco sebrat na památku. Ještě než jsme tam dojeli, jsme zjistili že asi ve třech položkách na účtu co jsme kupovali byly chyby a tím nás připravili asi o 500kč. Tedy něco jsme na našem nočním kempu sebrali a opět se vraceli do obchodu, kde proběhlo trochu dohadování kde nakonec u položek kde byla ještě cena přilepená peníze vrátila ale kde už jsme jí strhli cenu nedorovnali, tak jsme jim to za tu drahou cenu s poděkováním vrátili a nechali si vrátit peníze, sice nejprve Terka chtěla ještě něco malého koupit, ale zaskočil nás celý proces „domáhání se“ práva, takže raději nic nekoupila.

Pomalu jsme vyrazili k jedné z nejjížnějších bran do Krugrova NP, byla skoro u Mozambické hranice, supermarket narvaný mozambičanama, tak narvaný supermarket jsme ještě v Africe neviděli. Navíc se nám podařilo vyměnit v místní směnárně Mozambickou měnu za Jihoafrickou.

Přespali jsme na čerpačce kde to opravdu žilo.

1.8. sobota

Ještě před rozbřeskem jsme dorazili k bráně do parku, vystáli si nemalou kolonu a přijeli do jednoho z největších národních parků v Africe, který je prošípaný 1900 kilometry silnic převážně asfaltovými a kde se velice často tvoří velké zácpy objeví-li se nějaké neobvyklé zvíře.

První překvapení bylo že v Kempu u vstupní brány se prodávalo sušené maso, což by nebyl zas takový problém který by mě znepokojoval. Trochu mě iritovalo to že se zde prodávalo sušené maso z čtrnácti různých druhů zvířat žijící právě v parku, na některých balíčcích byly i krásné fotografie toho co můžete jíst. Dala se tu pořídit i vcelku levně kůže různých druhů antilop, zeber atd. Shodou okolností jsem četl jeden článek na stránkách naší kamarádky <http://www.domus-solaris.cz> kde mě asi nejvíce zaujala jedna myšlenka: když člověk nemá tu sílu si stoupnout před zvíře, podívat se mu do očí a s poděkováním ho vlastnoručně zabít jako to tak po staletí dělali a dělají domorodci, když to nedokáže, nemá ani právo ho jíst. Tak to mě jen napadlo k té ironii jak tu stovky a tisíce lidí obdivují krásu, ušlechtilost a jedinečnost těch všech zvířat a při tom konzumují jejich maso a dívají se na ně, pro mě je to přinejmenším zvláštní, dle mě by měli strávníci být alespoň trochu k té zvěři ohleduplní a svá masochtivá břicha plnit mimo pohledy těch zvířat, aby

se zvířata nevyděsila co je může potkat. Bylo tu opravdu mnoho milovníků zvířat. (poznámka k výš danému: nesoudím a nedsuzuji lidi kteří jedí maso, nebo lidi kteří maso nejedí, neříkám že jedni jsou špatní a druhý ne, neříkám ani že to co píše naše kamarádka Eva na svých vyvedených stránkách je to s čím souhlasíme z celého srdce, snažíme se psát nestraně, né nasraně a nezaujatě. Jinak osobně když jedu osmdesát s kopce se svou čtyř tunovou Jahůdkou co zrovna nebrzdí a ve prostřed silnice stojí osel, tak bych ho nejraději zabil, ale asi bych ho nesnědl (prý syrové oslí maso není taková lahůdka (-:))

Konec odbočky která začala ani nevím kde.

Po několika minutách jsme se hned dostali do zácpy ale naštěstí nebyla tak velká a stádo nebylo tak početné ani nebylo tak rozzuřené.

Po vyjetí ze zácpy jsme po několika kilometrech viděli jak ze silnice nějaký řidič sbírá svůj nárazník a tak trochu má auto pošramocené, nedělali jsme si domněnky co to mohlo být a proč, ale jen si potvrdili že i fotografie rošlapaných či poničených aut z tohoto parku nejsou výjimkou. Bylo nějaké sloní dopoledne, s notnou dávkou adrenalinu a Terčíné trpělivosti se mi podařilo dostat se opravdu blízko jednomu sloníkovi a se svým objektivem který zas tak moc nepřibližuje vyfotografovat trochu detailnější záběr.

Pak se nám podařilo zachytit jak ladně a lehce slon skácí stromek, či strom svým silným chobotem aby mohl spořádat větvičky a lístečky z výšky kam tak dobře nedosáhne.

Pak se nám podařilo objevit dva lvi jak se ládují právě uloveným pakoněm. Lvi jsme objevili hlavně kvůli zácpě asi třiceti automobilů a i přes to to bylo o trochu víc vzrušující a hřejivější si „najíť“ svého lva, než ve lvím parku

Poté asi hodina strávená u napajedla kde se koupala a řádila tlupa slonů.

Příjezd do kempu nám chtěli zablokovat buvoli, ale my jsme byli trpělivější. Málem bych zapomněl odpoledne nám praskla brzdová hadička, což znamená že vytekla brzdová kapalina, což znamená že čtyř tunová Jahůdka nebrzdí, ale to nějak nezvrátilo náš plán, bezpečným tempem a alternativním bržděním jsme pokračovali dál

Povečeřeli jsme masovou směs na čínský způsob, na kostičky jsme nakrájeli trochu masa z žirafy, zebry, slona, přidali namočené sušené maso z antilopy, kudů, rovnorožce a trochu masa lvího které jsme koupili sice za tolik co by nám stačilo na zásoby jídla na měsíc, ale proč ne, vše jsme podusili a spořádali, co vám budu říkat, lahůdka.

Ted' vážně, spořádali jsme naše špagety s kečupem a pustili se do zkoumání závady. Po setmění k nám přišel páreček lidí z Patrola. Milí lidé, on vědec z Rakouska se svým Nisanem Patrolem ona z JARu a s ním jejich dvě ratolesti deset a dvanáct, se vydali z Cape Town do hlavního města Egypta a pak přes blízký východ do Evropy, jejich internetové stránky: www.wacksweitweg.at (v minulém díle jsme psali o cestovatelích které jsme potkali ve velkém mercedesu, tady je jejich adresa kdyby jste chtěli vidět: www.paulchen-on-tour.de).

Byli opravdu milí, ještě plní nadšení, elánu, plní očekávání, asi dvě, možná tři hodiny jsme si povídali. Terka pak v noci asi dvě hodiny sepisovala informace a tipy co by mohli potřebovat a co by se jim hodilo a tak a které nenajdou ani na našich stránkách když si je přeloží.

Oproti Botswanskému kempu byly místní kempy oploceny vysokým plotem s elektrickým proudem.

2.8. neděle

Ráno jsme s nemalou závistí obdivoval rakouského Patrola který se svými poctivými najetými sto tisíci kilometry vypadal netknutě a který vedle naší Jahůdky která má na svém hřbetě poctivých půl milionu kilometrů byl švihák.

Ráno jsme se rozloučili, vzájemně ofotili a vyrazili opět na okukování zvířat. Nicméně tušíme že se ještě potkáme. Pokračovali jsme dál na sever, byli jsme v první třetině parku který jsme chtěli projet po celé jeho délce. Po překročení asi poloviny parku bylo zvěře podstatně méně a i hodinové čekání u napajedla nepřineslo své ovoce. Až k večeru se objevilo asi tisícičlené buvolí stádo co asi hodinu přebíhalo přes prašnou cestu a utvořili tak neopakovatelnou atmosféru.

Ze zapadajícím sluncem jsme opět dorazili do kempu, tentokrát jiného, byl daleko větší, modernější, plný bungalovů, chatiček, restauraci, takové pětisícové městečko. Rychlá večere, sprcha a spát.